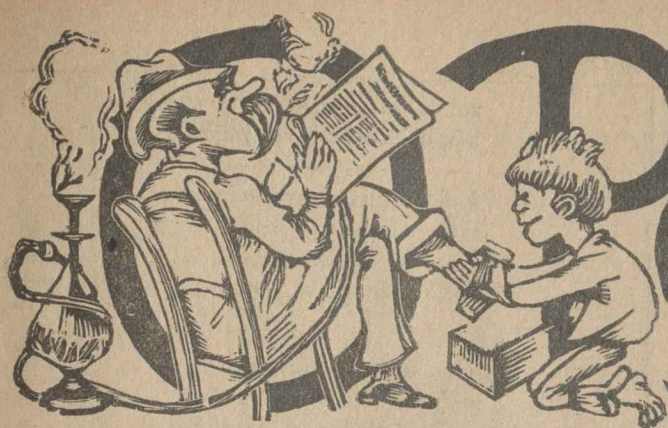

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πάλιν.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως νέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἴκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐννακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Μᾶν μηνὸς ἐνέα,
καὶ δὲν ὑπάρχουν νέα.

Χίλια τέσσερα κ' ὀγδόνητα,
θηριώδη σφάζουν ὄντα.

Περὶ ζέστης μὲν γελοία τῶν ξυλίνων ὁμιλία.

Π. — Ζέστη, Φασουλῇ, καὶ λαύρα
κ' οὔτε κ' ἄν ξεφύρων αὐρα
δὲν δροσιζει πρὸς καιρὸν
τὸ κορμὶ τὸ φλογερὸν.

Φ. — Τί περίεργον καὶ τοῦτο, Περικλέτο γτελμπεντέρη,
νὰ ξεσταίνεται κανένας ὅταν εἶναι καλοκαῖρι,
κ' οἱ μικροὶ κ' οἱ ψωμοζῆται κ' ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
νὰ μουσκεύουν καὶ νὰ λιώνουν
κάθε τόσο στὸν ἰδρώτα,
καὶ δουλειὰ νὰ μὴν τελειώνουν.

Ἦθελες, μωρὲ θηρίο,
μὲς' στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
νᾶναι ζέστη τὸν χειμῶνα
καὶ τὸ καλοκαῖρι κρύο;

Ἦθελες τὸν Δεκέμβρη νὰ τρέχης, βρὲ κουτέ,
καὶ στὴν Σκηνὴ τὴν Νέα καὶ στὸ Βαριετέ;
Ἦθελες τὸν Γεννάρη, βρὲ βλάκα μὲ πατέντα,
σὲ θέατρα νὰ χάσκης, ὅπου δὲν ἔχουν τέντα;

Ἦθελες τὸν Γεννάρη
σὰν βγαίνῃ τὸ φεγγάρι
στὸ πάροχο τοῦ Ζαπτείου ν' ἀπλώνῃς τραχανᾶ,
καὶ νὰ πειράζῃς μπόναις καὶ νὰ φορῇς λινά;

Ἦθελες, Περικλέτο, τοὺς μῆνας τῶν καυμάτων
νὰ ντύνεσαι μὲ γούναις' στὴν χώραν τῶν θαυμάτων,
νὰ κλείνεσαι' στὸ σπῆτι, ν' ἀνάβῃς τὸ μαγκάλι,
καὶ κάστανα νὰ ψήνης;

Π. — Θέλω καὶ τώρα πάλι
νὰ γίνῃ μία κάποια μικρὰ μεταβολή
στῶν ἐποχῶν τὰς ὥρας... ἐν τούτοις, Φασουλῇ,
δὲν γίνεται καμμία...

Φ. — Καμμία, ψωμοζήτη,
κ' ἐν τούτοις ὅσοι ρέβουν σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη
γυρεύουν κάθε τόσο μεταβολαῖς μεγάλας,
καὶ πρῶτα πρῶτ' ἀπ' ὅλους ἡ φλογεραῖς καυκάλας
τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων...

Π. — Ἀλήθεια λὲς, χαλντούπη,
πλὴν γύρω μου σφυρίζει ξεταίπωτο κουνοῦπι
κ' ἀγρίως μὲ δαγκάνει βουλμιμῶν κορέος.
Φ. — Εἶναι δηγμάτων πλήρης ὁ βίος ὁ μοιραῖος.
Σιγὰ σιγὰ κυττάξεις νὰ τρώγεται κ' ὁ βράχος.
Π. — Κάνε με νὰ γελάσω...
Φ. — Καὶ δὲν γελᾷς μονάχος;

Π. — Μοναχὸς μου δὲν' μπορῶ.
Φ. — Τὸν κακό σου τὸν καιρό.
Π. — Θέλω κάποιος νὰ μὲ κἀνῃ
νὰ γελάσω, μπεχλιβάνη.
Φ. — Στάσου κ' ἀπὸ' μπρὸς καὶ πίσω
νὰ σὲ γλυκογαργαλίσω,
καὶ νὰ' δῃς πῶς θὰ γελάσῃς γέλωτας' Ομηρικοὺς
δίχως τίποτα νὰ βλέπῃς, δίχως τίποτα ν' ἀκούς.

Π. — Πές μου λίγα χωρατά.
Φ. — Πῶς τὰ θέλεις, φαφλατά;
Π. — Θέλω νᾶναι τῆς ἡμέρας...
Φ. — Πές μου νὰ γελάσω, τέρας.
Π. — Ἀκουσε λοιπὸν ἀστεία...
Φ. — μὲν' στῶν φῶτων τὴν ἑστία
δὲν' μπορεῖς νὰ βρῇς λεπτό...
Π. — Πῶς ἐγέλασα μ' αὐτό...

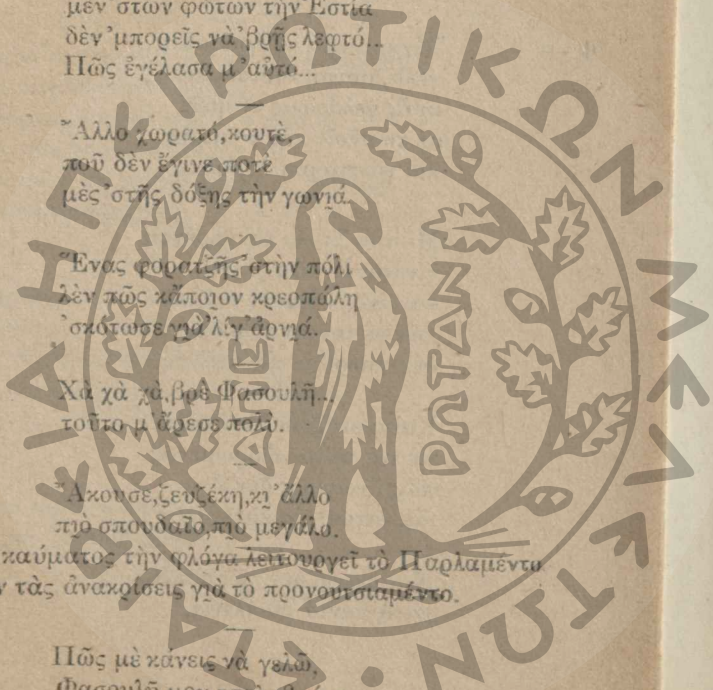
Φ. — Ἄλλο χωρατό, κουτέ
ποῦ δὲν ἔγιγε ποτὲ
μὲς' στῆς δόξης τὴν γωνία.

Π. — Ἔνας φορατῆς' στὴν πόλιν
δὲν πῶς κάποιον κρεοπώλιν
σκότωσε γιὰ λίγ' ἀρνιά.

Π. — Χα χα χα, βρὲ Φασουλῇ...
τοῦτο μ' ἀρεστὸ πάλιν.

Φ. — Ἀκουσε, ζεστέκη, κ' ἄλλο
πρὸ σπονδαῖο, πρὸ μεγάλιο.
Μὲς' στοῦ καύματος τὴν πλάγα λειτουργεῖ τὸ Παρλαμέντο
κ' ἄρχισαν τὰς ἀνακοινώσεις γιὰ τὸ προνομιταμέντο.

Π. — Πῶς μὲ κάνεις νὰ γελάω;
Φασουλῇ μου τσαλαβούτα...

λέγε μου παρακαλῶ
καὶ ἄλλ' ἀκούῃ σάν καὶ τοῦτα.

Συζητήσεις καὶ πάλι γὰ τοῦ Στόλου τὸ χάλι.

Φ. —

Ὅμως, φίλη κεφαλὴ,
θέλεις τώρα νὰ γελάσῃς;
σύρε μέσα' στὴ Βουλὴ
νὰ γροικῆς πὼς μιλεῖ
γὰ τὸν Στόλο τῆς θαλάσσης.

Ἐκεῖ πέρα, στραβοκάνη,
κι' ἕνας κι' ἄλλος θὰ σὲ κἀν
φλογερὸς ἀγορητῆς
τάντερά σου νὰ κρατῇς.

Λὲς πὼς θέλεις νὰ γελᾷς
κι' ὅμως εἶσαι μπουνταλᾶς,
καὶ δὲν πᾶς καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς τὸς ἀστεῖα πνευματώδη
γὰ τὸν Στόλο τὸν ἀστεῖο, μόνο κάθῃσαι σάν βῶδι.

Κι' ἐνῶ τὸς ἀστεῖα λέει
γὰ τὰς τεῖα τῆς τὰ κλέη
μὰ χωρατατῆδων πλάσις.

Ἐσὺ χάσκεῖς ὀλοένα
καὶ γυρεύεις ἀπὸ' μένα
νὰ σὲ κἀνω νὰ γελάσῃς.

Γέλασε λοιπόν, μαριόλο,
μὲ τὼν ἀστακῶν τὸν Στόλο.
Γέλασε καὶ τώρα πάλι
γὰ τοῦ Ναυτικοῦ τὸ χάλι.

Π. —

Δὲν κυττάζεις πὼς γελῶ;
Φ. — Ἐχει φαίνεται μαλὸ,
καὶ γελᾷς γι' αὐτὰ ποῦ πρέπει νὰ γελοῦν οἱ νουνεχεῖς
τῆς ἀστείας ἐποχῆς.

Π. —

Πές μου κι' ἄλλα, προσφιλή,
νὰ γελάσω πῶς πολὺ.

Φ. —

Ἐγὼ λέσσα κι' ἔγῃ μὸλα...
γέλα, μούρη κουτσομπόλα,
κι' ὡς γελάσωμε κι' ἐμεῖς
μὲ τὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς
καὶ τάντιτορπιλλοβόλα.

Μὲ τὸν Στόλο τὸν λεβέντη
γίνεται μεγάλο γλέντι,
καὶ μᾶς βεβαιοῦν πολλοὶ
πὼς σὲ τοῦτον τὸ σκυλὶ
δὲν γνωρίζει τὸν ἀφέντη.

Καὶ φωνάζουν, Ἀρλεκίνε,
μὲ τὰς τρίξας ὠρθωμένας
πὼς ἀνώτερος δὲν εἶναι
καὶ κατώτερος κανένας.

Καὶ φωνάζουν πὼς σαπῖλα
κατὰ πάντα βασιλεύει.

καὶ φωνάζουν, βρὲ γχορῦλα,
πὼς ὁ Στόλος εἶναι χλεῦη.

Καὶ γι' αὐτὸν ξανασαλπίζει
κάθε στόμα φλογερὸ
πὼς ἀδίκως ἐκτοπίζει
τῆς θαλάσσης τὸ νερό.

Πὼς ἀδίκως τόπο πᾶνει
σ' ἕνα κι' ἄλλο μᾶς λιμάνι,
καὶ σ' τὸ βρόντο πᾶνε κόποι
καὶ ταξείδια σ' τὴν Εὐρώπῃ.

Ἄλλοι λὲν πὼς χρησιμεύει τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς εὐτυχεῖς
μόνο γὰ τὰ πανηγύρια κι' ἐκδρομὰς ἀναψυχῆς.

Ἄλλοι σκοῦζουν ἀσυστόλως
πὼς δὲν πρέπει νᾶναι Στόλος,
καὶ νομίζουν κατεπεῖγον
αὐθωρεῖ καὶ μετ' ὀλίγον
ἀερόπλοια μεγάλα νὰ σκαρῶσουν κι' ἐδῶ πέρα
καὶ ν' ἀφήσωμε τοὺς πόντους καὶ νὰ πᾶμε σ' τὸν ἀέρα.

Ἄλλοι φωνάζουν, γάνε,
πὼς πρέπει Στόλος νᾶναι
γὰ νὰ πηγαῖν τοὺς Κορφοὺς, ὅταν σ' ἐκείνους φθάνη
τὼν Γερμανῶν ὁ Κάϊξερ, ὁ φίλος μᾶς ὁ πάνν,
ὅπου καθὼς γνωρίζετε, ναυμάχοι συμπολιταί,
καὶ Ναύαρχος ἐπίτιμος τοῦ Στόλου μᾶς καλεῖται.

Ἄλλοι πολιτικώτεροι μᾶς βεβαιοῦν, χαχόλο,
πὼς αἱ Δυνάμεις ἀπαιτοῦν νὰ ζοῦμε δίχως Στόλο,
κι' ὅταν αὐτὸ, βρὲ Περικλῆ, τὸ θέλουν αἱ Δυνάμεις
τὶ διὰ βολὴ νὰ κἀμῃς;

Ἐγὼ μὸλα κι' ἔγῃ λέσσα...
σῆχω πλάσις Ναυτικῶν
καὶ προσκύνῃσε τὴν φέσα
Τούρκων Συνταγματικῶν.

Ἐγὼ μὸλα κι' ἔγῃ λέσσα, καὶ καθένας κόβει ράβει,
καὶ πολλοὶ σ' τὰ καφενεῖα
λένε πὼς ἡ Βρετανία
ἐπιμέν' ἰδιαίτερος νὰ μὴν ἔχωμε καράβι.

Κι' ἂν σκαίζεται τοὺς Γερμανοὺς,
ἀλλ' ὅμως σκαίζεται κι' ἐμᾶς,
τοὺς λύκους τοὺς θαλασσινοὺς,
καὶ μῆτε γὰ τὰς ἐκδρομὰς,
μῆτε γὰ λαθρεμπόρια καὶ μῆτε γι' ἄλλα λοῦσα
δὲν θέλει Νίκη νᾶχωμε, Δόξα καὶ Ναυκρατοῦσα.

Καὶ τῆς ἀρμάδας τὼν Ρωμῶν κυττάζουν τρομασμένοι...
μ' ἐμᾶς τοὺς πᾶνει λύσσα,
κι' ἐμαθα, Περικλέτο μου, πὼς βλέπουν οἱ σκασμένοι
μὲ τρόμο καὶ τὴν Κίσσα.

Δάκτυλοι καὶ γὰ τὸν Στόλο, Περικλέτο, ξενικοί,
καὶ πρὸ πάντων Ἀγγλικοί
λιαν ἀπειλητικοί.

Μόλις ποῦμε κάποια μοῖρα πὼς θὰ καταρτίσωμε,
μόλις ποῦμε πὼς μὰ βάρκα θὰ καταφάγῃσωμε,

ἄλτ φωνάζουν Ἀγγλογάλλοι,
ποῦ τὸ χροῖμα σας σκορπᾷτε;
ποῦ τὴν κλάρα μᾶς τὴν πᾶτε;

Κι' ἕνας δάκτυλος προβάλλει
κάθε τόσο, βρὲ μπαμπέση,
σάν ἀγγοῦρι μὲς σ' τὴ μέση.

Μὲς σ' τὸ τόσο μᾶς τὸ χάλι
τὶ θὰ γίνουμε καὶ πάλι
μὲ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους,
καὶ τοὺς ξενικοὺς δακτύλους;

Ἄν εἴλεπαν οἱ δάκτυλοι τοσοῦτων ἄλλοφύλων
τότε τὸ γένος θ' ἀβλεπῆς ἀντάξιον τιμῶν,
χωρὶς ἀποτυπώματα παντοειδῆ δακτύλων
νὰ μένουν ἀνεξάλειπτα σ' τὸ πρόσωπον ἡμῶν.

Ἄν δὲν ἤθελε δακτύλους τὸ Ρωμαῖκο νὰ γλείφῃ
κι' ἂν τὼν Διεθνῶν Ἐλέγχων οἱ μεγάλοι τοκογλύφοι
δὲν ἐφρόναζαν σ' τὸ κράτος, χρήματος καὶ χρόνου φέιδου,
θὰ παρέπλεε κι' ὁ Στόλος πρὸς λιμένα πόθων νέον
ὡπας ἄλλοτε κι' ὁ πάλαι Λύσανδρος ἐκ τῆς Ἀβύδου
πρὸς τὴν Λάμψακον παρέπλεε, σύμμαχον τὼν Ἀθηναίων.

Τέτοια πάμπολλοι λαοὺν
καὶ, σαρκάζοντες γελοῦν
μὲ τοῦ γένους τὴν ἐλπίδα
καὶ τὼν πόθων τὴν κρηπίδα.

Ἐγὼ μὸλα κι' ἔγῃ λέσσα,
πᾶμε σ' τὰ καράβια μέσα
γὰ νὰ βροῦμε μόνο κλίκαις, ποῦ χορεύουν σ' τὰ σαλόνια
φορτωμέναις μὲ γαλόνια.

Δὲν βλέπω τώρα τρίτωνας καὶ πτερωτοὺς δελφίνας
σὲ κορυφὰς ἀφρών,
μὰ βλέπω μόνο μερικοὺς Ναυτικούς τῆς κουζίνας
μὲ πόντους τὼν νεφρών.

Ἄλλο γὰ Στόλο δὲν ἀκούς παρὰ μονάχ' ἀστεῖα,
μῆτε σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀλκίμων εὐρωστιά,
μῆτε κολώνονται σάν πρὶν πυρπολητῶν ἱστία,
μῆτε σταυροὶ φεγγοβολοῦν καὶ νίκης ἀριστεῖα.

Μῆτε σκαρτᾷ κανεῖς γιὰ λὸς
παληῶν κατορθωμάτων,
ἀλλ' ἐπιπλέει σάν φελὸς
ἐπάνω τὼν κυμάτων,
καὶ σάν ἀξιοθρήνητον κι' ἔλεεινὸν ναυάγιον
σ' τὸ γένος θεωρεῖ σεπτὸν, ὄραϊον, ἄγιον.

Μῆτε δύναμιν καμμίαν σάν καὶ πρῶτα δὲν σημαίνει
τὸ θαλασσινὸ στοιχεῖο,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν μένει
παρὰ μόνο τὸ λαχρῖο.

Καὶ μᾶς λὲν ὀρθὰ κοφτά,
Περικλέτο, πὼς γι' αὐτὰ

δὲν εὐρίσκουν ἄλλους πταίστας, παρὰ μόνο τοὺς κουτούς,
ποῦ πληροῦνουν σάν σκασμένοι γὰ καράβια καὶ στρατοὺς.

Κι' ἕνας κι' ἄλλος, ἀδελφέ μου, τὴν ἀρρώστεια τοῦ τὴν ξέρει,
μὰ κανένας δύο λόγια θεραπείας δὲν προσφέρει.

Καὶ θὰ νομισθῇ γεγὲς
μὲς σ' τὴ βοῦβα τὴν μεγάλη
ὁποῖος τώρα χέρι βάλῃ
καὶ σ' τοῦ Στόλου τῆς πληγαῖς.

Μῆτε κἂν τολμοῦν νὰ κάγουν γὰ διόρθωσι κουβέντα,
γιοτὶ σκαίζονται τῆς κλίκαις καὶ τὰ προνοητὰ μέντα,
κι' ἂν σ' τὸ πόδι σηκωθοῦν κι' οἱ Σεβὰχ θαλασσινοὶ
καὶ μᾶς βάλουν τὴν φωνή,
τότε, Περικλέτο, βρόστα
καὶ φασκέλωσέ τα κι' ἄστα.

Μόνο γι' αὐτὸν συζήτησις θὰ γίνεταί μεγάλη
κι' ἀστεῖα θὰ τὸν κλαίῃ,
ἀλλὰ θὰ τὸν ἀφίνωμε σ' τὸ τωρινὸ τοῦ χάλι
γὰ νᾶχωμε νὰ λέμε.

Κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ πρὸς Ἑλληνας ἐκθάμβους
νὰ ψάλλῃς, ἀδελφάκι μου, θαλασσινοὺς θριάμβους,
τοῦ Μωραῖτη ψάλλε τους τὴν Ὑπερωκεάνειον,
ποῦ θριάμβον ἀληθινὸν ἐπέτυχε καὶ σπᾶνιον.

Κι' ὁπότεν πάλιν πρὸς χαρὰν τοσοῦτων κεκηνότων
ἐκ νέου τὴν συστήσῃ
καὶ συνδρομὴν ζητήσῃ,
νὰ μὴν ξεχάσῃς μέτοχος νὰ γίνῃς ἐκ τὼν πρώτων.

Περὶ τοῦ Στόλου κι' ἄλλα
μᾶς τσαμπουνοῦν, κεφάλια,
μὰ συντομίας ἔνεκεν ἐγὼ τὰ παραλείπω,
τὰ λένε μέσα σ' τὴ Βουλὴ, τὰ γράφουν καὶ σ' τὸν τύπο.

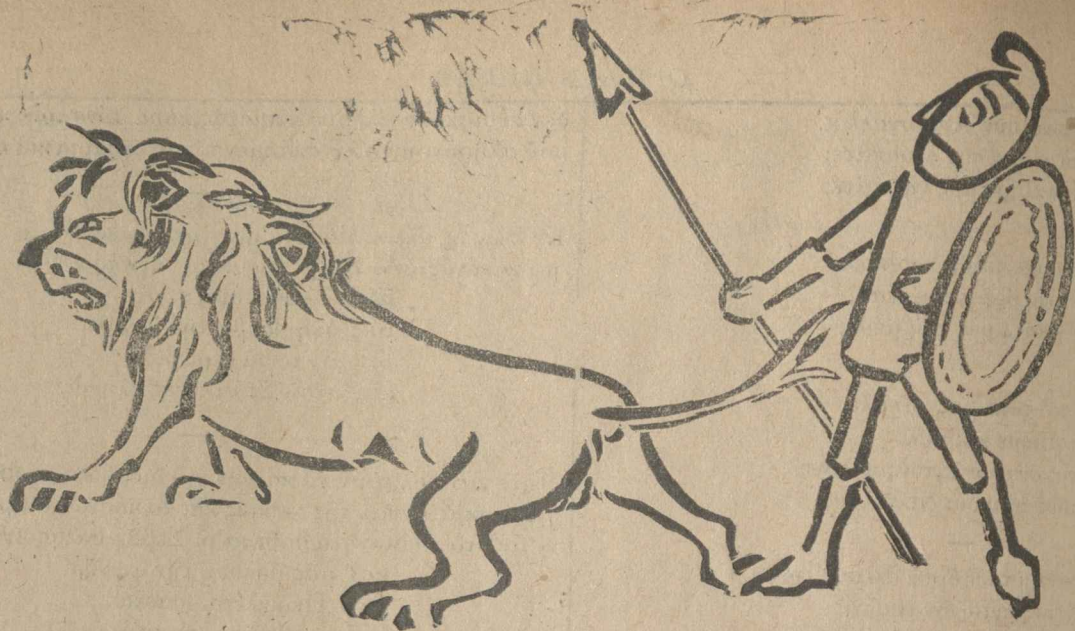
Καιρὸς ἀποκαλύψεων καὶ πάντες λαμπρυνόμεν,
πρὸ τὼν ἀποκαλύψεων ὡς ἀποκαλυφόμεν,
καὶ πάντες τὴν ὁσμὴν ἑλὼν ἀλήστως ἀσφραγόμεν.

Κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο μου, τὼν θαλασσῶν ἡ Μούσα,
σάν κουτεντὲς θαρροῦσα
ὅτι καὶ Στόλον ἔχομεν, ποῦ καὶ τοὺς δύο πόλους
μπορεῖ νὰ διασχίσῃ,
καὶ δαὸ τρῶν Ἀνγλίμων τοὺς ἡνωμένους στόλους
νὰ καταναυμαχήσῃ.

Πᾶμε σ' τὸ Παρλαμεντο, κι' ἂν δὲν ἐξακαρδιώθῃς
ἀπὸ τὰ γέλοια βλάκα, σύρε νὰ κρεμασθῇς
ἀπὸ τοὺς Νεοτούρκους, ἢ τρέξε νὰ κλεισθῇς
μὲ τὸν Χαμίτ τὸν δόλιο καὶ τὸν Μπουρχαγεδδίν,
καὶ λέγε τους τὰς τεῖα τοῦ Χόντζα Ναστραδίν.

Π. — Πᾶμε λοιπόν, μούλαρι,
κι' ὅρσε γερὸ σ' τὴν ἡλιό.

Ὁ Φασουλῆς φρενήρης σὲ ζοποπνηγύρεις.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπῆγε' στὸν Ζοφολογικό
νὰ δῇ τὸ πανηγύρι τὸ φιλανθρωπικό,
κι' ἔλεγε' στὰ θηρία: καὶ σεῖς λοιπὸν πεινᾶτε
καὶ τὴν ἡγῶ μὲ βρόμους καὶ βρυχηθμοὺς ξυπνᾶτε.

Καὶ σεῖς βουλιμιῶντα μακρὰν τῆς κοινωνίας
τὰ σίδερα δαγκάνετε,
μόνο ποῦ δὲν ἔμπορεῖτε καθὼς τὰς Συντεχνίας
ψηφίσματα νὰ κάνετε.

Ἐν τούτοις κι' ἄνευ τούτων κεντρίζετε τὸν ζῆλον
καὶ τὴν θερμὴν ἀγάπην ἡμῶν τῶν ζοφοφίλων.

Χάριν πολλὴν ὀφείλετε' στὸν Γερμανὸν καὶ μόνον,
ὅπου γιὰ σᾶς ἐργάζεται μὲ κηδεμόνος πόνον.
Καὶ πάντα μὲ τὸν Γερμανὸ νὰ τᾶχετε καλὰ,
καθὼς κι' ἐμεῖς φροντίσαμε μὲ βάσανα πολλὰ
καὶ μὲ τὴν δεξιότητά τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη
νὰ κάνουμε τὸν Γερμανὸ τὸν Κάϊζερ προστάτη.

Τέτοιά κι' ἄλλα παρελήγει
μὲς' στὸ ζοποπνηγύρι
μοναχὸς του κατ' ἴδιαν καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων
κι' ἔβλεπε μελσαγρίδας καὶ τρεξίματα σκιούρων,
κι' εἶπε πρὸς τὴν τίγριν φρίττων: ἂν καὶ τέρας αἰμοβόρον
τρέμεις τὴν αἰμοδιψίαν ἀνθρωποειδῶν αἰλούρων.

Κι' ὁ Περικλῆς τὸν ῥώτησε περίεργος: ἂν ἔρωτας
συλλάβουν ἵπποπόταμοι πρὸς θήλειες, ρινοκέρωτες
τὰ τέρατα ἔμπορουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τοιοῦτον γάμον;
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ φίλος
ἀπήντησε στωμύλος:
ἔμπορεῖ νὰ γίνουν κι' ἄνθρωποι μὲ σὶκ ἵπποποταμών.

Εἶδε στρουθοκαμήλους
κι' ἐξήλεψε τὸ πόδι των,
καὶ ξαγκαδιῶν ὁμίλους
μὲ χάριν ἐπαφροδίτον.

Εἶδε καὶ παπαγάλους
μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
κι' ἐνώπιον ἐκείνων ἐμνήστη διαφόρων
τῆς Χάβρας λιμαδόρων,
κι' ἐκάγχασε κι' ἐγέλα μ' ὅλη τὴν φαμελιά του
καὶ μὲ τὰ δαὶ του χέρια βαστοῦσε τὴν κοιλιά του.

Καὶ ποντικούς ἐμπρός του προσεῖδε μουστακάτους
κι' ἀμέσως τὰ Ταμεῖα θυμήθηκε τοῦ κράτους,
ἀλλ' εἶδε καὶ νυφίτσαις καμπόσαις νὰ σφριγοῦν
καὶ μ' ἀνοικτὰ τὰ μάτια γαμπροὺς νὰ κυνηγοῦν.

Μὲ στόμα κεχρηναῖον
εἶδε καὶ πλήθος ὄφρων,
κι' εἶπε πρὸς ὄφιν νέον,
χαρίεντα, λευκόφαιον:

Σὺ, πονηρέ, κατάφερες τὸ γυναικεῖον φύλον
καὶ πρῶτον ἐδοκίμασε τῆς γνώσεως τὸ ξύλον.

Εἶδε σὲ κλουβιά κλεισμένους καὶ παντοδαποὺς πιθήκους
πλὴν ἀντίκρουσε κι' ἀνθρώπους παρὰ φύσιν ἀνηθίκους
καὶ τὴν ὄφιν βλέπων τούτων καὶ πιθήκων εὐαρέστον
ἐνθυμήθη τότε ἐκείνον
τὸν ἀείμνηστον Δαρβίνον,
κι' ἔλεγε: Θεὸς' σχωρέστον.

Καὶ πρὸς τὸν λέοντα στραφεὶς
εἶπε πρὸς τοῦτον κατηφής:

Καὶ σὺ καὶ σὺ βρυχώμενος τὰ νύχια σου προτείνεις
κλεισμένος ὅπως ὁ Χαμίτ ἐντὸς τῆς Ἀλατίνης.
Καὶ σὺ, ταλαίπωρε, πεινᾷς... ἐλάτε βοηθήσετε
τὸν βασιλέα τῶν βουνῶν...
λέων ἐρεῖζεται πεινῶν
καὶ τίς σὺ φοβηθήσεται;

Μὲ σὲ βρυχώμεθα κι' ἐμεῖς οἱ πειναλέοι λέοντες,
οἱ μὲ σκιάς καλαίωντες,
ὅτ' πρὸς σκιάς βρυχώμενοι
κι' ἐπὶ σκιάς καυχώμενοι.

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἐφούκτωσε σὺ χέρι του κοντάρι
κι' ἀτρόμητος ἐξώρμησε' στὸν γάμπου τὸ λειοντάρι,
κι' ἐκείνο μόλις κύτταξε τὸν ἥρωα τὸν πρῶτο
τοῦ γούισε τὰ πτενὰ καλῶς' στὸν Δόν - Κισσῶτο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἶνοπνεύματος λαμπτήρας μὲ τὴν πρῶτην εὐκαιρίαν
νὰ ζητήσετε' στῶν Οἰνῶν τὴν μεγάλην Ἑταιρείαν.
Μὰ τί λάμπαις εἶναι ταῦτα;... τί λαμπρὰ φωτοβολοῦν...
καὶ πρὸ πάντων μία λάμπα, τοῦ Σινούμπρα τὴν καλοῦν,
τόσο φέγγει, ποὺ νομίζεις φῶς ἡλεκτρικὸν πῶς βγαίνει
τέτοια λάμπα καὶ τὸ σπῆτι τὸ δικό μας, καταγγάζει.
Βοσκούνται καὶ μαρμελάδες ἀπὸ φυσικὸν σταφύλι,
ποῦ ἔμπορεῖ νὰ μὲν ἡμέραις ἢ γλυκάδα τῶν' στὰ χεῖρά.